

En Søragesang
over
en Dreng fra Gaarden Sværdstad og to
Piger fra Haugsteen i Rakkestad, som en
Aften i September Maaned 1864 druk-
nede i Elven, derved, at Egen kandrede.
Den Ene af Pigerne var Drengens
Kjæreste.

Mel. Den fulde Maane osv. Eller Carl og Emma.

Naar Herren kalder, maa vi føje
Os i hans faderlige Bud,
Om haard nok for vort matte Øje
Hans Faderkalden end ser ud:
Vi vide bør, at ej hernede
For os er andet varig Sted,
End stræbende at forberede
Vor Aand for Himlens herlighed.

Vel Os, naar Timen engang kommer,
(og Gud ske Lov, vi ved den ej!)
At vi skal stædes for vor Dommer,
Om da vi vandret har vor Vej
Saa, at vi tillidsfuld forlader
Vor Skolegang i Livet her,
Og barnligt raabe kan: "O Fader,
Hav Tak, hav Tak! Jeg **Din** nu er!"

Septembersolen venligt luer
Henover Fjelde, over Dal,
Os spejler sig i Bølgens Buer,

Som om den til en Høitiid skal –,
Og Kirkens Sklokke kiærligt kalder
Til Bøn og Andagt En og Hver,
Og mangel jordisk Tanke falder,
For Frelseren at være nær.

Men En sad længe nok og grued,
Og holdt sin Bøn – saa vil man tro –
Indtil han over Fjorden skued
Et Ansigt mildt, der mod ham lo.
Han saa de klare, milde Blikke
At vinke ham fra Stranden bort;
Og modstaa – nei, han kunde ikke,
Men var paa modsat Side fort.

Og Favn de verled ømme
Og lange Tanker, som de bar
Saavel i Dagsværk, som i Drømme
Om hvad de for hinanden var;
De talte glad om Fremtids Dage
- mens Haand i Haand saa trofast laa –
og skued med et Smil tilbage
paa dem, som de i Mindet saa.

De aned ikke, at Sekunder
Af Livet deres Elskov var,
Og endnu mindre, at der under
Ethvert Smil, som Læben bar,
Laa tunge, stærke Afskeedsukke
Fra Alt, hvad det er kjært paa Jord –
Ak nej, hvor kunde Sligt opdukke
Dog i en Barm hvor Glæden bor!

De leved og de aanded ene
For hvad der laa i deres Bryst.
Til Livets skøiefulde Scene
Stod ikke deres hu og Lyst.
Skønt unge fatted de dog Begge,
At Glædens hulde Blomster gro
Helst vil omkring de simple Vægge,
Hvor Guds frygt bygget har sit Bo.

Men Dagen glider – han tilbage
Til Sverdstad atter maaa afsted, –
Og da han sit Farvel vil tage,
Hun og Veninden følge med.
Endnu en Stund de dele vilde
Den klare, vakre Høitidskvæld,
Og kvæges af det rene, milde,
Forfriskende Naturens Væld.

Og Baaden ud fra Stranden gynger
Saa frit, som om den Intet bar,
Og Drengen Aareparret slynger
Saa let, som om en Fiær det var.
Hun er jo med – hans bedste Eje,
Hun sidder der jo, Blik mod Blik!
O, intet mægter at opveje
Den Fragt, som han paa Hjemvej fik!

Men troløs Bølge kan ej bære
Et elsket Par i Fred paa Barm;
Og før de komme Stranden nære,
De synke i dens vaade Arm.

Om hjælp de raabe; ak, men Ingen
Der findes, som dem hjælpe kan,
Undtagen han bag Stjernerngen –
Vor egen Gud og Frelsermand!

Og Bølgen lukker sig og kvæder
En Gravsang mit i Nattens Skjød;
Men hjemme Mange, Mange græder
Ved denne sørgelige Død. –
O græd ei I, som er tilbage,
Fæld ingen Taarer dog for dem;
Thi de i Kjærlighedens Dage
Jo vandred til det bedste hjem.

Paa Olsens Forlag. Trykt hos Axelsen i Sarpsborg